

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poenita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 29-a după Rusalii

Vindecarea celor 10 leproși

” Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților! Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare, slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ, la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I.

Sfântul zilei

Antonie cel Mare (251-356), a fost călugăr și ascet egiptean, întemeietor al monahismului, alături de Pahomie cel Mare. Este considerat părintele călugărilor.

Vestitul părinte al monahismului s-a născut în satul Koma din Egiptul de Sus în anul 251 ca fiul unor țărani creștini înstăriți. După moartea părinților săi - Antonie avea pe atunci vârsta de 20 de ani -, întrebându-se care este calea lui în viață, a auzit în biserică cuvântul Evangheliei "Dacă vrei să fii desăvârșit" i-a zis Isus "du-te de vinde ce ai da la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă" (Matei 19, 21). Antonie primit acest cuvânt ca și cum îi era adresat lui direct și după ce și-a împărțit averea la săraci, s-a retras în singurătate unde a și rămas timp de 20 de ani, până în 306.

În anul 312 se instalează în deșertul adânc, pe muntele Kolzim, nu departe de marea Mării Roșii, unde se găsește azi mănăstirea care-i poartă numele. Aici trăiește până la moartea sa (356) împreună cu doi ucenici.

Inima mulțumită este un ospăț necurmat

Teologia satului stă cuprinsă în această propoziție: Dumnezeu (Iisus Hristos) intrând într-un sat a fost întâmpinat... Da, înainte vreme, Dumnezeu intra mai des în satele noastre, în orașele noastre, în casele țărănești, în casele orașenilor. Și era așteptat, cu mâna streășină la ochi. Azi, pe ulițele satelor, câte mai sunt, nimeni nu-L mai așteaptă pe Dumnezeu. Uneori, câte-o pâlpaire de om, cu mâna întinsă, așteaptă poștașul să aducă amărâta de pensie, dacă este. Înainte vreme, nu era nici aceasta, dar erau altele... bune, sfinte și frumoase.

Iată-L pe Mântuitorul întâmpinat acum de zece leproși care ridică glasul spre a cere milă. Curios, ei nu cer vindecare. Simplu și drept ar fi fost să-L roage pe Iisus: Doamne, fă-ne bine, curăță-ne de această cumplită suferință! Nu, ei spun: Iisuse, Învățătorule,

fie-Ți milă de noi. (...)

Preoția și medicina din zilele noastre trebuie să fie depozitoarele milei, pentru a dăruii vindecarea. Cuvintele „milă voiesc, iar nu jertfă” (Matei 9, 13) pot fi traduse cotidian astfel: jertfa voastră să fie mila. Din cei zece leproși primitori de milă, adică vindecați, doar unul se întoarce la picioarele lui Iisus și spune: *Mulțumesc!* Și acesta era de alt neam. El devine un alt om, ceilalți nouă niște chinuți, după slovele Sfântului Ioan Gură de Aur, fiind torturați cei care, împlinindu-și dorința, rămân lipsiți de mulțumire. (...)

În vechiul Legământ, în cartea Pildelor 15, 15, găsim o cutremurătoare profeție: „inima mulțumită este un ospăț necurmat”..

(Pr. Sever Negrescu
Sursa: www.doxologia.ro)

 DOXOLOGIA.ro
portal ortodox

Eminescu la Mănăstirea Neamț

Împrejurările aducerii sale la ospiciul de la Mănăstirea Neamț nu par foarte clare. Unii spun că pretextul ar fi fost un acces de furie datorat nemulțumirii că în volumul antum îngrijit de Maiorescu s-au inserat variante ale unor poezii pe care nu le-ar fi agreat. Alții, dimpotrivă, susțin că internarea s-a datorat evoluției bolii. În mod cert însă, în data de 6 noiembrie 1886 el se afla în arestul poliției ieșene, cercetat de un procuror; acesta, ajutat de părerile a doi medici, considera că „starea lui este periculoasă atât pentru societate cât și pentru el însuși și este neapărată nevoie de a fi internat în o casă specială”.

În preajma zilei de 15 ianuarie, amintindu-mi de poetul nepereche al literaturii române, subscriu mărturisirii emoționante, pline de românism, a charismaticului călugăr de la Rohia, Nicolae Steinhartd: „*il iubesc pe Eminescu*”.

Se împlinesc 166 de ani de la nașterea sa și de aceea, ca în fiecare an, doresc să-i închin un gând smerit. Scriind rândurile de față în preajma vestitei lavre unde și Eminescu a „viețuit”, ce-i drept doar cinci luni, voiesc a expune câteva din însemnările făcute pe marginea șederii lui la Neamț.

Împrejurările aducerii sale la ospiciul de la Mănăstirea Neamț nu par foarte clare. Unii spun că pretextul ar fi fost un acces de furie datorat nemulțumirii că în volumul antum îngrijit de Maiorescu s-au inserat variante ale unor poezii pe care nu le-ar fi agreat. Alții, dimpotrivă, susțin că tocmai internarea s-a datorat evoluției bolii. În mod cert însă, în data de 6 noiembrie 1886 el se afla în arestul poliției ieșene, cercetat de un procuror; acesta, ajutat de părerile a doi medici, Juliano și Bogdan (după afirmațiile lui Gala Galaction din lucrarea *Viața lui Eminescu*, 1914), considera că „starea lui este periculoasă atât pentru societate cât și pentru el însuși și este neapărată nevoie de a fi internat în o casă specială”. Însoțit de un gardian, Eminescu a fost scos din arest, îngăduindu-i-se să-și pună într-un cufăr câteva cărți, manuscrise, lucruri personale de la locuința sa (o cameră simplă închiriată în „casele Lepădatu”, etaj III, pe strada Lăpușneanu), apoi au pornit spre gară. Prin fața Academiei Mihăilene, profesorul Vasile Burlă, un bun amic de-al poetului, văzându-l îmbrăcat sumar,

într-un pardesiu subțire, vechi, hărtănit, s-a dezbrăcat și i-a dăruit paltonul său gros. A urmat călătoria cu trenul până la Pașcani, iar de acolo cu trăsura până la Neamț.

Bolnița, înființată pe la începutul secolului al XVIII-lea, a funcționat în mai multe locații din vatra chinoviei. În anul 1864 s-a mutat în clădirile zidite între 1841-1843, pe amplasamentul seminarului de astăzi, rămânând aici până la începutul secolului al XX-lea, când s-a desființat. Călugării se ocupau în mod direct de îngrijirea bolnavilor, fapt ce a continuat o bună perioadă de timp, chiar după ce sanatoriul nu a mai depins direct de mănăstire. După intrarea în vigoare a Regulamentului Organic, în ospiciul nemțean numărul pacienților a crescut simțitor. La data de 1 ianuarie 1863, când se găseau internați spre îngrijire 90 de alienați, a devenit instituție de stat. La 1 aprilie 1866, unitatea medicală a trecut sub grija directă a Epitropiei generale a Casei Sfântului Spiridon din Iași, împreună cu spitalul din Târgu Neamț.

Revenind la Eminescu, în toamna anului 1886, într-o zi mohorâtă de noiembrie, a fost adus de la Pașcani cu o trăsură. Nu cunoaștem împrejurările în care s-au „rătăcit” cuferul și paltonul primit, fapt petrecut între orașul Târgu Neamț și mănăstire, probabil pe raza comunei Vânători-Neamț. Se pare că era pe înnoptate, de vreme ce nu au observat la timp incidentul. Pe poet îl afectase puternic respectiva pagubă: externat, parcurgând același drum înspre Pașcani, cu un bun prieten, îi relatează nefericitul eveniment, indicându-i chiar locul unde bănuia că s-ar fi întâmplat.

Jandarmul ce-l însoțea a înmănat conducerii

sanatoriului un document cu următorul conținut: „*În urma adresei Parchetului din Iași și în baza alăturatului certificat medical, prin care se atestă că pacientul Mihail Eminescu suferă de alienație mintală, avem onoare a vă face cunoscut că Epitropia generală a admis internarea citatului pacient în acest ospiciu și deci la prezentarea lui să binevoiați a-l interna. (...) Epitrop N. Gane*”. În registrul de primire al așezământului s-a notat: „34 ani (?), ortodox, român, profesiunea liberă, din urbea Iași, boala: manie furibundă... delirium tremens”.

Informații veridice despre șederea neînțeleșului poet la Neamț aflăm de la Leon Onicescu, intentand al locului; în jurul anului 1926 el a publicat câteva memorii referitoare la perioada spitalizării lui Eminescu, republicate de renumitul eminescolog, Augustin Z. N. Pop. Misivele respective amintesc de situația grea a pacienților. Inițial, spune Onicescu, pe poet l-au cazat într-un salon cu încă zece suferinzi. Un fost coleg de școală de la Cernăuți, avocatul Gheorghe Bojeicu, vizitându-l pe nefericitul botoșănean, confirmă cele relatate de Onicescu. Mai mult, avocatul afirma că Eminescu adesea protesta și se plângea că l-au internat pe nedrept, căci nu este nebul. Observându-se clar acest lucru, Onicescu îi permitea adesea să prânzească în pavilionul administrativ, ocrotindu-l și îngăduindu-i să-și facă un program oarecum separat de al restului bolnavilor. Dacă din primele două luni nu se cunosc date concrete despre viața lui Eminescu, Oniciuc spune că, din ianuarie, poetul a reînceput să scrie versuri, chiar el trimițându-i la „Convorbiri literare” câteva poezii. În schimbul bunăvoinței funcționarului, pacientul îl ajuta ca „scriptolog” la niște evidențe ale așezământului. Tot acum s-a petrecut celebrul episod cu spovedania și împărțășania lui Eminescu, amintit pentru prima dată de profesorul Paul Miron, reluat ulterior în numeroase materiale. Că poetul se restabilise ne-o confirmă relatarea avocatului Bojeicu: în martie 1887, vizitându-l, a stat la masă cu el și cu doctorul Balomir, un fel de medic de permanență al instituției, care afirma că pacientul este perfect sănătos, putând pleca în orice zi. Rămânerea sa aici s-a prelungit oarecum, atât din pricina vremii (probabil încă iarnă, frig, zapadă), cât și din lipsa banilor necesari transportului. Acum înțelegem de ce Vlahuță, prin ianuarie-februarie, se căznea să organizeze în Iași o subscripție publică, încercând să-l ajute pe bunul său amic să se elterneze. Demn, poetul i-a scris lui Vlahuță astfel: „*nu te pot încredința îndestul cât de odioasă este pentru mine această specie de cerșetorie, deghizată sub titlul de subscripție publică, recompensată națională. E drept că n-am bani, dar aceasta este departe de a fi un motiv pentru a întinde talgerul în public. Mai sunt destule alte mijloace onorabile pentru a-mi veni în ajutor, iar cel propus e desigur cel din urmă la care aș avea vreodată recurs*”. Totuși niște elevi inimoși ai școlii de pictură ieșene au alcătuit mai multe liste de subscripție, vreo 500 la număr; reușind să strângă câteva mii de lei, i-au înmănat Henrietei, sora lui Eminescu, ea trimițându-i la Neamț.

Pe 10 aprilie, în joia luminată chiar, fostul coleg de gimnaziu al lui Eminescu, avocatul Bojeicu, a revenit la sanatoriu, tocmin cu o trăsură spre a-l duce pe poet până la Pașcani, unde-l așteptau Ion Creangă și Miron Pompiliu. Toți stăruiră să meargă la Iași, dar el se hotărâse deja să ia trenul către Botoșani.

Arhim. Mihail Daniliuc
Sursa: www.doxologia.ro